

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 960/2014
09.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Ђ., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Ђ., адвоката Д.Р. и адвоката И.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.106/13 од 29.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.289/14 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 09.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 106/13 од 29.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.289/14 од 12.06.2014. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 439. тачка 2. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К бр.106/13 од 29.10.2013. године, окривљени В.Ђ. и окривљени Н.Р., оглашени су кривим да су у саизвршилаштву починили кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, па су осуђени и то: окривљени Н.Р. на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, а окривљени В.Ђ. на казну затвора у трајању од две године. Окривљени В.Ђ. и Н.Р. су обавезани да на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка, окривљени В.Ђ. износ од 3.250,00 динара, а окривљени Н.Р. износ од 23.350,00 динара, и то све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У изречене казне затвора, на основу члана 63. став 1. КЗ, окривљенима се урачунава време проведено у притвору од 29.03.2010. до 16.04.2010. године. Ради остваривања имовинскоправног захтева оштећени је упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.289/14 од 12.06.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног В.Ђ., адвокат Д.Р. и адвокат И.М., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези става 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепену и другостепену пресуду, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Ђ., Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Ђ., да су нижестепени судови учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, тиме што се правноснажна пресуда заснива на исказима сведока Р.Р. и Б.М., који се нису могли користити као докази, јер су они у својству полицијских службеника прикупљали обавештења, а нарочито што је сведок Р.Р., добрим делом свог исказа сведочио и на околности критичног догађаја.

Ово стога, јер су сведоци Р.Р. и Б.М., саслушани у својству сведока само на околности у погледу процесних услова и начина саслушања окривљеног В.Ђ. у предкривичном поступку и сачињавања записника у вези са предузимањем наведене радње, а не на околности које се тичу изнете одбране окривљеног или извршења предметног кривичног дела, па следствено томе искази ових сведока нису докази на којима се пресуда по одредбама ЗКП не би могла заснивати, због чега је захтев бранилаца окривљеног у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, оцењен као неоснован.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводе да је нижестепеном пресудом на штету окривљеног В.Ђ., повређен Закон тиме што је у конкретном случају примењен Закон који је важио у време пресуђења, иако је Закон који је важио у време извршења кривичног дела и то одредба члана 206. став 4. КЗ („Сл. гласник РС“, број 85/2005, 88/2005...111/2009), блажи за учиниоца, а ово посебно што је том одредбом било прописано да „ако вредност одузетих ствари из става 1. тог члана не прелази износ од 15.000,00 динара, а учинилац је ишао за тим да прибави малу имовинску корист, учинилац ће се казнити затвором до три године“. Како је у конкретном случају у изреци пресуде наведено да је од оштећеног одузет новац у износу од 5.200,00 динара што је мање од 15.000,00 динара, који износ је био прописан Законом у време извршења кривичног дела, а ниједним доказом није утврђено постојање умишљаја код

окривљеног да прибави имовинску корист која прелази наведени износ, то би се, према наводима захтева у радњама окривљеног стицала законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 4. у вези става 1. КЗ.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи бранилаца окривљеног којима се правноснажна пресуда суштински побија због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, која представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај правни лек, неосновани.

По оцени овога суда, неосновани су наводи захтева да је закон који је важио у време пресуђења строжи у односу на закон који је важио у време извршења кривичног дела, имајући у виду да из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика за које је окривљени В.Ђ. и оглашен кривим правноснажном пресудом, па како је одредба члана 206. став 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“ број 85 од 06.10.2005. године.... 72/2009), која је важила у време извршења кривичног дела, за кривично дело разбојништво прописивала иста законска обележја и исту казну као и одредба члана 206. став 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 121 од 24.12.2012. године), која је важила у време пресуђења, то је у конкретном случају првостепени суд правилно применио закон који је важио у време извршења кривичног дела у складу са одредбом члана 5. став 1. КЗ. Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног истиче да су нижестепени судови на штету окривљеног применили закон који је важио у време пресуђења.

У вези са тим, неосновани су наводи захтева бранилаца окривљеног да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 4. у вези става 1. КЗ, са образложењем да су окривљени од оштећеног одузели новац у износу од 5.200,00 динара, што не прелази цензус од 15.000,00 динара, прописан чланом 206. став 4. КЗ, те да умишљај окривљених није био усмерен на прибављање противправне имовинске користи у износу већем од 15.000,00 динара.

Ово стога, јер да би постојало кривично дело разбојништво из члана 206. став 4. у вези става 1. КЗ, потребно је да су испуњена два кумулативна услова и то да вредност одузетих ствари из става 1. тог члана не прелази износ од 15.000,00 динара и да је учинилац ишао за тим да прибави малу имовинску корист. Како је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени В.Ђ., „пошто му је оштећени рекао да има новац у износу од 5.000,00 динара, незадовољан висином новца, бацио једно ћебе на главу оштећеног и са истим покушавао да га угуши, тражећи сво време још новца“, то из цитираних навода изреке првостепене пресуде, по налажењу овога суда, произлази како су то правилно утврдили нижестепени судови да окривљени В.Ђ. није ишао за тим да прибави малу имовинску корист, те да самим тим у његовим радњама нема законских обележја кривичног дела из члана 206. став 4. у вези става 1. КЗ, па се супротни наводи захтева бранилаца окривљеног оцењују неоснованим.

У захтеву за заштиту законитости браниоци окривљеног даље истичу да је окривљени В.Ђ. правноснажном пресудом оглашен кривим да је кривично дело извршио у саизвршилаштву, а да при том није означена законска одредба којом се

поступање у саизвршилаштву прописује, којим наводима се по оцени овог суда указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, која није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, браниоци окривљеног у захтеву наводе да облик дела у саизвршилаштву није означен у разлозима првостепене пресуде, чиме се по оцени овога суда истиче да пресуда нема разлоге о одлучној чињеници као и да је другостепени суд повредио закон тиме што је одбио жалбу браниоца окривљеног а да није по службеној дужности испитао првостепену пресуду и дао разлоге на основу члана 451. став 2. тач.1. и 2. ЗКП, којим наводима се, по налажењу овог суда указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што такође није разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени може поднети захтев за заштиту законитости.

Браниоци окривљеног истовремено побијају правноснажну пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наводима да су предлози Тужилаштва у оптужници у погледу извођења писаних доказа били само вршење увида у извод из КЕ за окривљене, док је изостао предлог за извођење доказа увидом у друге писане доказе, као и да у односу на окривљеног В.Ђ., не стоји ниједан доказ да је он извршилац кривичног дела, што такође није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.